

Sygn. akt I C 2246/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Niemczyk

Protokolant: starszy sekretarz sądowy M. K.

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2017 roku w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko M. L.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. L. na rzecz powoda Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 3.160,00 zł (trzy tysiące sto sześćdziesiąt złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25.10.2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 624,04 zł (sześćset dwadzieścia cztery złote i 04/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nadaje wyrokowi zaocznemu w punkcie pierwszym i trzecim rygor natychmiastowej wykonalności.

sygn. akt I C 2246/17

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K., reprezentowana przez radcę prawnego, wniosła pozew elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. L. o zapłatę kwoty 9.729,74 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25.10.2016 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 121,62 zł, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i prowizji od opłaty od pozwu w kwocie 0,30 zł.

W uzasadnieniu pozwu podała, że pozwana zawarła umowę pożyczki w dniu 20.01.2016 roku na kwotę 3.160,00 zł za pośrednictwem platformy internetowej. Pozwana zobowiązała się zwrócić kwotę 9.729,74 zł.

Powód powołał się na to, że nabył wierzycelność wynikającą z tej umowy.

W dniu 24.10.2016 r. cedent wypowiedział zawartą umowę pożyczki z uwagi na uchybienie terminu płatności dwóch kolejnych rat.

Powód wskazał, iż na kwotę dochodzoną pozewem składają się:

- kapitał pożyczki w wysokości 3.160,00 zł,
- prowizja za udzielenie pożyczki w wysokości 6.449,74 zł,
- opłaty dodatkowe za monity telefoniczne i pisemne w wysokości 120,00 zł.

Sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowego w Słupsku.

Pozwana M. L. nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Zgodnie z postanowieniami umowy ramowej pożyczki nr (...) pożyczkodawca (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zobowiązał się wobec pożyczkobiorcy M. L. do udzielania pożyczek gotówkowych w sposób i na warunkach w niej określonych.

Zgodnie z § 3.9 umowy po zaakceptowaniu każdego wniosku pożyczkodawca przesłał formularz informacyjny dotyczący każdej pożyczki, która będzie integralną częścią Umowy Ramowej P..

Na mocy § 4.7. umowy przed udzieleniem pierwszej, jak i każdej kolejnej pożyczki pożyczkodawca zobowiązywał się do przesłania pożyczkobiorcy Formularza Informacyjnego zawierającego informacje na temat kwoty udzielonej pożyczki, wysokości oprocentowania, całkowitej kwoty spłaty oraz rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania obliczonej na czas udzielenia każdej pożyczki wraz z wszelkimi założeniami przyjętymi przy wyliczaniu tej stopy, wszelkich dodatkowych kosztów związanych z udzieleniem pożyczki, a także kwotę, liczbę oraz częstotliwość spłat jakich pożyczkobiorca zobowiązany był dokonać.

W świetle § 6.11. umowy w przypadku zwłoki z zapłatą co najmniej dwóch pełnych rat za co najmniej dwa okresy płatności pożyczkodawca miał prawo wezwać pożyczkobiorcę korespondencyjnie do zapłaty należności przeterminowanych w terminie 7 dni od otrzymania wezwania wraz z odsetkami, pod rygorem wypowiedzenia umowy. W przypadku nie uregulowania należności, pożyczkodawca miał prawo do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia.

Zgodnie z definicjami zawartymi w umowie ramowej pożyczki całkowita kwota pożyczki/spłaty stanowiła kwotę pożyczki powiększoną o odsetki, prowizje i opłaty, jaką pożyczkobiorca zobowiązuje się spłacić pożyczkodawcy na warunkach określonych w umowie.

(dowód: wydruk umowy ramowej pożyczki k. 14 – 16)

W dniu 20.01.2016 roku pożyczkodawca przekazał na rachunek M. L. kwotę 3.160,00 zł z tytułu umowy pożyczki (...).

(dowód: potwierdzenie transakcji k. 17)

W dniu 24.10.2016 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (jako cedent) zawarła z Kancelarią (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w K. (jako cesjonariuszem) umowę przelewu wierzytelności przysługującej cedentowi wobec M. L. z tytułu umowy z dnia 20.01.2016 roku nr pf12hi.

(dowód: umowa przelewu k. 9 – 10, wyciąg z załącznika k. 11)

Pismem z dnia 2.11.2016 roku M. L. została zawiadomiona o przelewie wierzytelności i wezwana do zapłaty kwoty 9.749,20 zł wraz z dalszymi odsetkami, wynikającej z umowy pożyczki z dnia 20.01.2016 roku nr pf12hi na kwotę 3.160,00 zł.

(dowód: pismo z dnia 2.11.2016 roku k. 12, potwierdzenie nadania k. 13)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w części zasługiwało na uwzględnienie.

W sprawie zaszyły przesłanki do wydania wyroku zaocznego.

Przepis art. 339 § 2 k.p.c. przewiduje domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (wyr. SN z 6.6.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997 – wkładka, Nr 10, poz. 44). Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Powyższa regulacja zrównuje w skutkach brak zajęcia stanowiska przez pozwanego z przyznaniem przez niego okoliczności faktycznych (por. Komentarz do art. 339 k.p.c. red. Marszałkowska-Krześ 2017, wyd. 19/E. Rudkowska-Ząbczyk).

Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094). Liczne przykłady z judykatury wskazują jednak, że sądy zbyt pochopnie wydają wyroki zaoczne zasądzające powództwo mimo istnienia podstaw do oddalenia (zob. m.in. uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142). (tak komentarz P. T. do art. 339 k.p.c., lex).

Uznanie za prawdziwe twierdzeń podniesionych przez powoda nie zwalnia jednak sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. Sąd rozpoznający sprawę w warunkach zaoczności ma obowiązek rozważyć, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądania (wyr. SN z 31.3.1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, Nr 9, poz. 30; wyr. SN z 15.3.1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, Nr 7-8, poz. 108; wyr. SN z 15.9.1967 r., III CRN 175/67, OSNC PiUS 1968, Nr 8, poz. 142). W przypadku negatywnych ustaleń w tym zakresie sąd powinien wydać wyrok zaoczny oddalający powództwo.

W świetle zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego uznać zatem należy, że pozwana zawarła umowę pożyczki. Zgodnie z jej postanowieniami zobowiązana była do zwrotu pożyczonej kwoty.

Twierdzenia powoda o zobowiązaniu pozwanej do zwrotu prowizji za udzielenie pożyczki w kwocie 6.449,74 zł oraz opłaty dodatkowej w kwocie 120,00 zł budzą wątpliwość.

Z zapisów Umowy ramowej pożyczki wynikało bowiem, iż informacje odnośnie wysokości całkowitej kwoty spłaty pożyczki, w tym wyliczonej prowizji, odsetek i wszystkich innych kosztów związanych z udzieleniem pożyczki wynikać miały z Formularza informacji (§4.7), który nie został załączony do pozwu. Powód nie złożył również żadnych dokumentów mogących świadczyć o wysokości pobieranych opłat za monity telefoniczne i pisemne.

Wobec powyższego sąd na podstawie przepisu art. 720§ 1 k.c. w zw. z art. 509 § 1 i 2 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.160,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25.10.2016 roku do dnia zapłaty, o czym orzekł w punkcie pierwszym sentencji wyroku. W pozostałym zakresie sąd powództwo jako niewykazane oddalił, o czym orzekł w punkcie drugim sentencji wyroku.

Powód wygrał sprawę w 32,47%.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 1.921,92 zł - 121,62 zł (opłata od pozwu zgodnie z żądaniem powoda), 1.800,00 zł (wynagrodzenie radcy prawnego), 0,30 zł (prowizja e – card).

Powodowi stosownie do wyniku procesu przysługuje zwrot od pozwanej kwoty 624,04 zł z tytułu kosztów procesu (1.921,92 zł x 32,47%). O tym sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. pierwsze k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804) w punkcie trzecim wyroku.

O nadaniu rygoru natychmiastowej wykonalności co do punktu pierwszego i trzeciego wyroku sąd orzekł na podstawie art. 333 § 1 pkt. 3 k.p.c. w punkcie czwartym wyroku